

Arrest

nr. 324 656 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 december 2024 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. MONDEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 18 augustus 2022 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 2 oktober 2023 om internationale bescherming. Op 28 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U, G(...) Z(...) R(...) F(...), bent geboren op (...) 1998 in in Málaga, Colombia. U heeft zeven broers en zussen. U woonde afwisselend bij familie in Bogotá, Bucamaranga en Malagá. Op 17 augustus 2022 verliet u Colombia om als au pair in België te werken bij een gastgezin. U verklaart qua politieke activiteiten dat u een eigen mening had over de regering en president van Colombia, in een betoging mee stapte in de periode van september – november 2020, en dat u vijf à zes posts met kritiek op Gustavo Petro deelde op Facebook in de periode van januari, februari en maart 2023. U verklaart elke dag contact te proberen houden met al uw familieleden.

Toen u begon te plannen om terug te keren naar Colombia na uw werk als au pair ontving uw broer, J(...), een dreigbrief in april 2023. In mei ontving uw moeder ook een dreigbrief. Ze vroegen aan u of u hier iets mee te maken had. U vermoedde dat ze de dreigbrieven ontvangen hadden omdat u in het buitenland zat, en u besepte toen ook dat de brieven te maken konden hebben met de Facebookposts over Gustavo Petro. In de eerste dreigbrief staat er dat ze weten dat u Colombia verlaten heeft, en dat ze weten waar uw familie woont. U weet niet hoe ze dat weten en verklaart dat u uw leven privé houdt. In de tweede dreigbrief staat er 'De ratten we zitten vast, maar we blijven doen waar we zin in hebben, de gevolgen zullen je familieleden betalen. Pas op!'. U verklaart dat de twee dreigbrieven van het ELN komen.

Verder verklaart u dat u denkt dat er nog bedreigingen zich hebben voorgedaan na de tweede dreigbrief, maar dat uw familie u hierover niets zegt omdat ze u niet ongerust willen maken. Uw zus heeft in september 2023 een ongeval gehad waarbij iemand haar aanreed met een motor. U verklaart dat ze de indruk heeft dat het niet zomaar een ongeluk was, maar dat ze het gevoel heeft dat ze achtervolgd wordt. U verklaart dat uw familie de dreigbrieven meteen serieus namen en sindsdien voorzichtig zijn als ze het huis uitgaan. Uw familie zou plannen hebben om te verhuizen, weg van Bogotá.

U vreest bij terugkeer vermoord te worden door ELN, en voor uw familie in Colombia vreest u hetzelfde lot.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en de twee dreigbrieven voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, omwille van de volgende redenen.

1. Er zijn er duidelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaarde bij DVZ dat er in de dreigbrieven stond dat uw familie geld moest betalen, meer bepaald een bedrag van 18.000.000 pesos (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 10 oktober 2023, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u dat ze in de tweede dreigbrief geld vroegen, maar dat u niet weet waarom (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 10 oktober 2024 [CGVS], p. 10). Later in het gesprek verklaart u daarentegen dat u eigenlijk niet weet of ze geld willen, maar dat u dit simpelweg veronderstelt (CGVS, p. 15). In de dreigbrieven staat overigens nergens dat er om geld gevraagd wordt (CGVS, p. 11, en zie de voorgelegde brieven). Wanneer gevraagd vanwaar u dit bedrag van 18.000.000 pesos haalde, geeft u aan dat dit een bedrag is dat jullie veronderstellen (CGVS, p. 16). Deze bevreedende verklaring kan de tegenstrijdigheid niet vergoelijken.

U verklaarde bij DVZ dat uw familie drie keer een dreigbrief ontvangen heeft (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS legt u echter maar de kopieën van twee dreigbrieven voor. Wanneer gevraagd naar de aanwezigheid van een derde brief, verklaart u dat uw familie er maar twee gestuurd heeft en dat u geen weet heeft van een derde (CGVS, p. 19). Bovendien zijn de data waarop die dreigbrieven kwamen die u bij het CGVS noemde - april en mei (CGVS, p. 10) - anders dan de data die u bij DVZ vermeldde, namelijk juli, augustus en september (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5).

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS over de inhoud en context van de dreigbrieven ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas.

2. Uw verklaringen over de dreigbrieven, waaruit u een vrees afleidt, zijn vaag en bevreemdend. Ze tonen een verregaande onwetendheid over de brieven zelf, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen in twijfel trekt.

U stelt dat de brieven van het ELN kwamen (CGVS p. 12-13), maar u herkende bijvoorbeeld het logo van de eerste dreigbrief niet, wat onzekerheid creëert over de afzender (CGVS, p. 18). U geeft slechts vage en beperkte verklaringen geeft over het ELN als vermoedelijke afzender. Zij zouden de president steunen waar u tegen was en dit zou hun gewone manier van werken zijn in de regio (CGVS, p. 13). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat het logo van de FARC was (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en niet van het ELN, verklaarde u dat de FARC niet actief is in Santander (CGVS, p. 18). Het is uiteraard vreemd dat u zou denken dat een brief met een prominent FARC-logo van het ELN is.

Zoals hierboven reeds besproken verklaart u dat in de tweede dreigbrief geld werd gevraagd, terwijl de voorgelegde brieven niets dergelijks bevatten. Uit de brieven kan overigens geen enkel doel worden afgeleid. Ze bevatten geen concrete expliciete link naar u persoonlijk (CGVS, p. 15), enkel dat de aangesproken persoon in het buitenland verblijft (CGVS, p. 11). Dit maakt de brieven erg algemeen en maakt het moeilijk om ze als gericht bewijs van een persoonlijke dreiging te beschouwen.

3. Uw gedrag en houding, en die van uw familie, zijn moeilijk overeen te stemmen met wat men redelijkerwijs zou mogen verwachten van iemand die de vrees die u koestert inroept, wat vragen oproept bij de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen.

U verklaart dat er naast de dreigbrieven ook andere bedreigingen zijn geweest voor uw familie (CGVS, p. 10), maar u kunt geen concrete informatie geven over deze vermeende bedreigingen. Toen u werd gevraagd of u geprobeerd heeft meer details te verkrijgen, gaf u aan dat uw familie steeds van onderwerp verandert wanneer dit ter sprake komt (CGVS, p. 10, 17). Het is eigenaardig dat uw familie, ondanks de ernst van de situatie, nooit enige informatie met u heeft gedeeld over de problemen die zij ervaren hebben. Het spreekt immers voor zich dat dit meer stress veroorzaakt dan het wegneemt. Des te opmerkelijker is het dat u niet aandrong op meer informatie, gezien het belang voor uw verzoek om internationale bescherming.

U stelt dat uw familie de dreigbrieven onmiddellijk serieus nam en voorzorgsmaatregelen nam (CGVS, p. 14). Wanneer gevraagd hoe die voorzorgsmaatregelen eruitzagen, verklaart u dat uw familie als enige voorzorgsmaatregel altijd voorzichtig is wanneer ze ergens naartoe gaan en kijken of ze niet achtervolgd worden (CGVS, p. 14-15). U verklaarde verder dat uw familie niet naar de politie is gegaan om aangifte te doen en dat u geen poging ondernomen heeft om bij uw familie na te gaan of zij een klacht hebben ingediend (CGVS, p. 16). Uw familie zou op dit moment wel aan het plannen zijn om weg van Bogotá te verhuizen, maar ze hebben niets concreets ondernomen (CGVS, p. 16 - 17). Verder is het ook weinig aannemelijk dat heel uw familie nu pas, anderhalf jaar na de dreigbrieven, plant om te verhuizen. Gezien de ernst van de door u geschetste dreiging en de vrees die u voor uw familie beschrijft, is het weinig aannemelijk dat zij geen concrete stappen zouden hebben ondernomen om bescherming te zoeken of de autoriteiten bij de zaak te betrekken.

4. U veronderstelt dat de bedreigingen verband houden met de politieke posts op Facebook die u deelde van anderen (CGVS, p. 8-9, 10, 17). Dit is een vreemde stelling gezien dit nergens blijkt uit de brieven. Bovendien is het opvallend dat u geen bewijs kunt voorleggen van deze bewuste posts. U verklaarde dat deze posts mogelijk verwijderd zijn (CGVS, p. 9). U werd gevraagd deze posts te zoeken en aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p. 19) maar het CGVS mocht tot op heden niets ontvangen.

Voor de volledigheid moet nog opgemerkt worden dat u verklaart dat uw zus aangereden werd in september 2023 en dat ze het gevoel had dat dit geen toeval was (CGVS, p. 11, 15). Op die manier suggereert u een link tussen het ongeval en de dreigbrieven, maar deze is nergens op gebaseerd. Toen u werd gevraagd waarom u het ongeval in verband brengt met deze dreigementen, verklaarde u dat dit kwam omdat uw familie nooit geld aan de bedreigers heeft gegeven. Tegelijkertijd gaf u echter ook aan dat u slechts veronderstelt dat de bedreigers geld wilden, zonder enige zekerheid (CGVS, p. 16). De dreigbrieven zelf bevatten geen enkele concrete aanwijzing dat er geld geëist werd, noch een specifiek bedrag dat betaald zou moeten worden. Gezien de door u geschetste problemen niet overtuigen, is er geen enkele reden om te veronderstellen dat het vermeende ongeval van uw zus een risico voor u aantoonde.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt volstaan niet om bovenstaande conclusies om te buigen.

Uw paspoort toont louter uw identiteit en herkomst, wat het CGVS niet in vraag stelt.

De dreigbrieven werden hierboven reeds besproken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

*Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, 48/6, § 5 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster onderbouwt haar middel als volgt:

“In de beslissing van verweerster worden tegenstrijdigheden tussen het eerste interview op de DVZ en deze tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aangehaald.

Verzoekster wenst aan te geven dat de gebeurtenissen plaatsvonden tussen augustus en september 2023. Zij heeft nooit anders beweerd. Allicht liggen vertaalproblemen aan de oorzaak van het misverstand.

Zij wenst te verwijzen naar haar politieke acties (het deelnemen aan betogingen tegen de zittende regering en president) en het posten van Facebook posts. In de Colombiaanse realiteit zijn deze elementen voldoende om door de ELN te worden bedreigd. Het ELN is overigens een extreem links guerrillaleger dat enkel aan kracht en macht toeneemt. De vredesbesprekingen met het ELN zijn overigens zeer recent opgeschort.

Verder stelt zij vast dat aan de authenticiteit van de dreigbrieven niet wordt getwijfeld door verwerende partij. Waarheid is dat in de dreigbrieven indirect naar verzoekster (die zich in België bevond) verwezen werd. Gelet op de enorme geweld tegen burgerslachtoffers in het huidige Colombia, is deze objectieve situatie een voldoende ernstig risico voor verzoekster.

Tot slot wenst zij te verwijzen naar haar geslacht en de perceptie dat zij, als terugkeerder uit Europa, over belangrijke financiële fondsen kan beschikken wat haar een gemakkelijke prooi maakt voor ontvoering en afpersing.

De cocktail van de vaststaande elementen in het dossier (de Colombiaanse nationaliteit van verzoekster, haar vrouwelijk geslacht, de terugkeer uit Europa, de dreigbrieven die worden beschouwd als zijnde authentiek en waarin op indirecte wijze naar verzoekster verwezen wordt, en haar politiek activisme) scheppen een voldoende ernstig kader om haar vervolgingsvrees bij terugkeer te motiveren.

Verzoekster wenst te verwijzen naar het gezaghebbende rapport van het UNHCR over Colombia: International Protection Considerations with regard to People Fleeing Colombia (augustus 2023) (Stuk 2).

1. Over de vluchtelingenstatus

In hoofddorde vordert verzoekster de toekenning van de vluchtelingenstatus

Volgens het UNHCR zijn er bijzondere categorieën van personen die in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

Vrije vertaling:

“(…)

Verzoekster wijst op het feit dat zij een vrouw is met een bepaald profiel (artikel 11) . Zij was niet enkel politiek actief. Bovendien is zij kwetsbaar bij terugkeer omwille van haar verblijf in het buitenland en de perceptie dat zij hierdoor een vermogen heeft opgebouwd wat haar vatbaar maakt voor afpersing. De familie heeft overigens dreigbrieven ontvangen waarvan de authenticiteit door verwerende partij niet in vraag werden gesteld en die refereren naar verzoekster en diens verblijf in het buitenland.

2. Over de status van subsidiair beschermde

Ondergeschikt vordert verzoekster de toekenning van de status van subsidiair beschermde.

Ook hiervoor biedt het UNHCR rapport een duidelijk kader (p. 81) .

Vrije vertaling:

“(…)

3. Schending van de artikelen 48/3, 48/4 § 2, 48/6, § 5 en 57/6/2 Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht

3.1. Volgens het artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet:

(…)

Er werd door verwerende partij onvoldoende ingezoomd op de individuele aspecten van een mogelijke vervolging (c) . Verzoekster verwijst dan vooral naar haar geslacht, evenals naar de omstandigheid dat zij vanuit het buitenland zou terugkeren en hierdoor de perceptie kan ontstaan dat zij rijk en vermogend is, wat van haar een potentieel slachtoffer maakt van ontvoering en afpersing.

Verzoekster verwijst naar de situatie van vrouwen in Bogotá. Enkel in deze stad werden in het jaar 2022 88 vrouwen vermoord (UNHCR rapport, p. 71).

Bijgevolg behoort verzoekster tot een bijzondere sociale groep, een criterium in de Geneefse vluchtelingenconventie, en loop zij, in haar specifieke situatie, het risico op ernstige mensenrechtenschendingen in de zin van de conventie.

Verweerder heeft het artikel 48/6§5,b van de Vreemdelingenwet geschonden.

Om deze redenen menen verzoekster dat verweerde het onderzoek naar hun dossier niet op correcte en pertinente wijze heeft gevoerd, waardoor cruciale elementen om de ontvankelijkheid en gegrondheid van hun vrees in geval van terugkeer naar Colombia te kunnen beoordelen, niet werden onderzocht.

3.2. Schending van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft ook nagelaten om de situatie van willekeurig geweld te individualiseren naar verzoekster toe om te kunnen beoordelen of zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Nochtans zegt het UNHCR hierover:

“(…)”

Ook om deze reden heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld. Verwerende partij heeft enkel veralgemeende beschouwingen beschreven en heeft deze niet toegespitst op het risicoprofiel van verzoekster, niet op haar geslacht, op haar kwetsbaarheid door haar terugkeer uit Europa, of op haar afkomst uit de stad Bogota en het specifieke geweld tegen vrouwen in deze stad. Ook om deze reden moet de beslissing wordt vernietigd.

Verzoekster meent dan ook dat de artikelen 48/3, 48/4 § 2 48/6,§5 en 57/6/2 Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn.”

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een uittreksel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with regard to People Fleeing Colombia*” van UNHCR van augustus 2023 (p. 76-84) gevoegd als nieuw stavingstuk.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft ze niet de minste toelichting over de wijze waarop ze dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op volgende verzoeken om internationale bescherming, geschonden zou kunnen zijn door de bestreden beslissing, die genomen werd naar aanleiding van een eerste verzoek om internationale bescherming.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Colombia, uit vrees gedood te worden door het Ejército de Liberación Nacional (hierna: ELN). Verzoekster verliet Colombia in augustus 2022 om in België als au pair te werken. Toen ze begon te plannen om terug te keren naar Colombia, zou haar broer in april 2023 een dreigbrief van ELN ontvangen hebben. In mei 2023 zou haar moeder eveneens een dreigbrief van ELN ontvangen hebben. Verzoekster vermoedt dat haar familieleden deze dreigbrieven ontvangen hebben omdat zij in de periode van januari tot maart 2023 enkele Facebookposts deelde waarmee zij haar politieke mening tegen president Petro kenbaar maakte. Zij verklaart te denken dat er zich nog bedreigingen hebben voorgedaan na de ontangst van de dreigbrieven, maar dat haar familie haar daarover niets zegt om haat niet ongerust te maken.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster er niet in slaagt *in concreto* een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“1. Er zijn er duidelijke tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen tijdens het eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

U verklaarde bij DVZ dat er in de dreigbrieven stond dat uw familie geld moest betalen, meer bepaald een bedrag van 18.000.000 pesos (Vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ dd. 10 oktober 2023, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u dat ze in de tweede dreigbrief geld vroegen, maar dat u niet weet waarom (notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 10 oktober 2024 [CGVS], p. 10). Later in het gesprek verklaart u daarentegen dat u eigenlijk niet weet of ze geld willen, maar dat u dit simpelweg veronderstelt (CGVS, p. 15). In de dreigbrieven staat overigens nergens dat er om geld gevraagd wordt (CGVS, p. 11, en zie de voorgelegde brieven). Wanneer gevraagd vanwaar u dit bedrag van 18.000.000 pesos haalde, geeft u aan dat dit een bedrag is dat jullie veronderstellen (CGVS, p. 16). Deze bevreemdende verklaring kan de tegenstrijdigheid niet vergoelijken.

U verklaarde bij DVZ dat uw familie drie keer een dreigbrief ontvangen heeft (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS legt u echter maar de kopieën van twee dreigbrieven voor. Wanneer gevraagd naar de aanwezigheid van een derde brief, verklaart u dat uw familie er maar twee gestuurd heeft en dat u geen weet heeft van een derde (CGVS, p. 19). Bovendien zijn de data waarop die dreigbrieven kwamen die u bij het CGVS noemde - april en mei (CGVS, p. 10) - anders dan de data die u bij DVZ vermeldde, namelijk juli, augustus en september (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5).

De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS over de inhoud en context van de dreigbrieven ondergraven de geloofwaardigheid van uw relaas.

2. Uw verklaringen over de dreigbrieven, waaruit u een vrees afleidt, zijn vaag en bevreemdend. Ze tonen een verregaande onwetendheid over de brieven zelf, wat de geloofwaardigheid van uw beweringen in twijfel trekt.

U stelt dat de brieven van het ELN kwamen (CGVS p. 12-13), maar u herkende bijvoorbeeld het logo van de eerste dreigbrief niet, wat onzekerheid creëert over de afzender (CGVS, p. 18). U geeft slechts vage en beperkte verklaringen geeft over het ELN als vermoedelijke afzender. Zij zouden de president steunen waar u tegen was en dit zou hun gewone manier van werken zijn in de regio (CGVS, p. 13). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat het logo van de FARC was (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier), en niet van het ELN, verklaarde u dat de FARC niet actief is in Santander (CGVS, p. 18). Het is uiteraard vreemd dat u zou denken dat een brief met een prominent FARC-logo van het ELN is.

Zoals hierboven reeds besproken verklaart u dat in de tweede dreigbrief geld werd gevraagd, terwijl de voorgelegde brieven niets dergelijks bevatten. Uit de brieven kan overigens geen enkel doel worden afgeleid. Ze bevatten geen concrete expliciete link naar u persoonlijk (CGVS, p. 15), enkel dat de aangesproken persoon in het buitenland verblijft (CGVS, p. 11). Dit maakt de brieven erg algemeen en maakt het moeilijk om ze als gericht bewijs van een persoonlijke dreiging te beschouwen.

3. Uw gedrag en houding, en die van uw familie, zijn moeilijk overeen te stemmen met wat men redelijkerwijs zou mogen verwachten van iemand die de vrees die u koestert inroept, wat vragen oproept bij de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen.

U verklaart dat er naast de dreigbrieven ook andere bedreigingen zijn geweest voor uw familie (CGVS, p. 10), maar u kunt geen concrete informatie geven over deze vermeende bedreigingen. Toen u werd gevraagd of u geprobeerd heeft meer details te verkrijgen, gaf u aan dat uw familie steeds van onderwerp verandert wanneer dit ter sprake komt (CGVS, p. 10, 17). Het is eigenaardig dat uw familie, ondanks de ernst van de situatie, nooit enige informatie met u heeft gedeeld over de problemen die zij ervaren hebben. Het spreekt immers voor zich dat dit meer stress veroorzaakt dan het wegneemt. Des te opmerkelijker is het dat u niet aandrong op meer informatie, gezien het belang voor uw verzoek om internationale bescherming.

U stelt dat uw familie de dreigbrieven onmiddellijk serieus nam en voorzorgsmaatregelen nam (CGVS, p. 14). Wanneer gevraagd hoe die voorzorgsmaatregelen eruitzagen, verklaart u dat uw familie als enige voorzorgsmaatregel altijd voorzichtig is wanneer ze ergens naartoe gaan en kijken of ze niet achtervolgd worden (CGVS, p. 14-15). U verklaarde verder dat uw familie niet naar de politie is gegaan om aangifte te doen en dat u geen poging ondernomen heeft om bij uw familie na te gaan of zij een klacht hebben ingediend (CGVS, p. 16). Uw familie zou op dit moment wel aan het plannen zijn om weg van Bogotá te verhuizen, maar ze hebben niets concreets ondernomen (CGVS, p. 16 - 17). Verder is het ook weinig aannemelijk dat heel uw familie nu pas, anderhalf jaar na de dreigbrieven, plant om te verhuizen. Gezien de ernst van de door u geschetste dreiging en de vrees die u voor uw familie beschrijft, is het weinig aannemelijk dat zij geen concrete stappen zouden hebben ondernomen om bescherming te zoeken of de autoriteiten bij de zaak te betrekken.

4. U veronderstelt dat de bedreigingen verband houden met de politieke posts op Facebook die u deelde van anderen (CGVS, p. 8-9, 10, 17). Dit is een vreemde stelling gezien dit nergens blijkt uit de brieven. Bovendien is het opvallend dat u geen bewijs kunt voorleggen van deze bewuste posts. U verklaarde dat deze posts mogelijk verwijderd zijn (CGVS, p. 9). U werd gevraagd deze posts te zoeken en aan het CGVS te bezorgen (CGVS, p. 19) maar het CGVS mocht tot op heden niets ontvangen.

Voor de volledigheid moet nog opgemerkt worden dat u verklaart dat uw zus aangereden werd in september 2023 en dat ze het gevoel had dat dit geen toeval was (CGVS, p. 11, 15). Op die manier suggereert u een link tussen het ongeval en de dreigbrieven, maar deze is nergens op gebaseerd. Toen u werd gevraagd waarom u het ongeval in verband brengt met deze dreigementen, verklaarde u dat dit kwam omdat uw familie nooit geld aan de bedreigers heeft gegeven. Tegelijkertijd gaf u echter ook aan dat u slechts veronderstelt dat de bedreigers geld wilden, zonder enige zekerheid (CGVS, p. 16). De dreigbrieven zelf bevatten geen

enkele concrete aanwijzing dat er geld geëist werd, noch een specifiek bedrag dat betaald zou moeten worden. Gezien de door u geschetste problemen niet overtuigen, is er geen enkele reden om te veronderstellen dat het vermeende ongeval van uw zus een risico voor u aantoon.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het volharden in haar relaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris.

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) betreffende het aantal dreigbrieven en het moment waarop haar familie de dreigbrieven ontvangen zou hebben, daar zij bij de DVZ verklaart dat haar familie haar drie foto's stuurde van in totaal drie pamfletten die werden afgeleverd in respectievelijk juli, augustus en september 2023 (administratief dossier (hierna: AD), stuk 7, vragenlijst, vraag 3.5) en zij het er tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS op houdt dat haar familie haar foto's van maar twee dreigbrieven stuurde die in respectievelijk april en mei 2023 werden afgeleverd (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 19). Door in voorliggend verzoekschrift louter te volharden in een versie van de feiten, namelijk dat de gebeurtenissen plaatsvonden tussen augustus en september 2023, heft verzoekster deze tegenstrijdigheden niet op, noch biedt zij hiervoor enige verklaring. Waar zij nog poneert dat vertaalproblemen aan de oorzaak van dit misverstand zouden liggen, wijst de Raad erop dat verzoekster aan het begin van haar persoonlijk onderhoud bevestigde dat zij een goede samenvatting had kunnen geven van haar problemen en dat zij hierover geen opmerkingen had (*Ibid.*, p. 3-4). Bovendien blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat het verslag van haar verklaringen bij de DVZ haar na afloop van haar gehoor in het Spaans werd voorgelezen en dat ze dit verslag ter goedkeuring ondertekend heeft (AD, stuk 7, vragenlijst). De Raad merkt hierbij op dat de dreigbrieven die verzoeksters familie ontvangen zou hebben kernelementen vormen in haar relaas, waardoor er van verzoekster verwacht kan worden dat ze hierover in haar opeenvolgende verklaringen eenduidig en helder is. Gelet op het voorgaande, blijft verzoekster hiertoe evenwel in gebreke.

Waar ze voorts in haar verzoekschrift verwijst naar haar politieke acties, namelijk het deelnemen aan betogingen en het posten van Facebookberichten, en stelt dat dit in Colombia voldoende is om door ELN te worden bedreigd, neemt verzoekster niet weg dat zij geen enkel document ter staving van deze politieke activiteiten kan neerleggen. Bovendien doet zij met dit algemene betoog geen afbreuk aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat ze de link tussen de beweerdte bedreigingen van ELN en haar politieke activiteiten niet aannemelijk weet te maken.

Verzoekster voert verder aan dat er niet getwijfeld wordt aan de authenticiteit van de dreigbrieven en dat hierin indirect naar haar verwezen wordt. Wat de neergelegde dreigbrieven betreft, stelt de Raad in navolging van de adjunct-commissaris vast dat de eerste dreigbrief enkel verwijst naar een persoon die zich in het buitenland bevindt, maar verder geen concrete of persoonlijke link met verzoekster bevat en de dreigbrieven bovendien op verschillende andere punten heel vaag zijn, aangezien er uit deze brieven geen specifiek doel kan worden afgeleid, en verzoekster niet kan overtuigen aangaande de afzender van de brieven (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12, 13, 15 en 18). Deze pertinente en concrete vaststellingen worden door verzoekster geenszins betwist, laat staan weerlegd. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekster geen originele dreigbrieven neerlegt, maar slechts fotokopieën daarvan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Aldus kunnen deze documenten niet volstaan om aan de door verzoekster voorgehouden feiten en vrees zonder meer geloof te hechten en zijn voormelde pertinente vaststellingen in tegendeel van aard de geloofwaardigheid ervan fundamenteel te ondermijnen.

Voorts kan verzoeksters verwijzing naar haar profiel als vrouw in Colombia, waarbij zij stelt dat er in Bogotá veel geweld is tegen vrouwen, niet volstaan om in hoofde van verzoekster een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen. Er blijkt uit de beschikbare informatie niet dat vrouwen in Colombia een groep vormen die het voorwerp zijn van groepsvervolgving en dat zij systematisch worden blootgesteld aan geweld. Een loutere verwijzing naar het feit dat verzoekster een vrouw is volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in haar hoofde vast te stellen. Nu niet blijkt dat er sprake is van veralgemeend geweld ten aanzien van vrouwen waardoor elke vrouw louter en alleen omwille van haar geslacht het risico loopt daardoor te worden getroffen, moet het risico voor verzoekster aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* worden door verzoekster geen concrete

en geloofwaardige feiten of argumenten aangehaald op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij met een redelijke mate van waarschijnlijkheid zal worden vervolgd of geïdendeerd bij terugkeer naar Colombia omwille van haar geslacht.

Waar verzoekster de mogelijkheid aanhaalt dat zij bij een terugkeer naar Colombia met ontvoering en afpersing geconfronteerd zou kunnen worden omwille van de perceptie dat zij door haar verblijf in België rijk en vermogend zou zijn, wijst de Raad erop dat dit een louter hypothetische vrees is die zij geenszins concreet weet te maken. Bovendien is afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Dit risico op afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere werkende Colombianen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Verzoekster kan niet volstaan met een verwijzing naar de risicoprofielen die in het gevoegde uittreksel van de *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van UNHCR van augustus 2023 (stuk 2) worden geïdentificeerd om een persoonlijke nood aan internationale bescherming in haar hoofde aannemelijk te maken. Waar zij betoogt dat zij *“een vrouw is met een bepaald profiel”* zoals bedoeld in voormelde publicatie van UNHCR, dient te worden herhaald dat verzoekster haar beweerdde politieke activiteiten niet staft met bewijskrachtige stukken en dat zij evenmin aantoont dat er een link zou zijn tussen deze vermeende politieke activiteiten en de dreigementen die via haar familie aan haar adres zouden zijn geuit, waaraan gelet op de hoger uiteengezette pertinente motieven, die door verzoekster niet op dienstige wijze worden betwist, hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht. Wat betreft de vermeende perceptie dat zij omwille van haar verblijf in het buitenland een vermogen heeft opgebouwd, wat haar vatbaar zou maken voor afpersing, dient te worden herhaald dat dit element niet van die aard is om tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in verzoeksters hoofde te kunnen besluiten.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de bedreigingen die haar familie ontvangen zou hebben van ELN, noch omwille van het feit dat zij een vrouw is, noch omwille van de hypothetische mogelijkheid dat zij bij terugkeer het slachtoffer wordt van afpersing of ontvoering omdat zij zou worden verondersteld over belangrijke financiële middelen te beschikken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd.

3.2.4.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij

door verzoekster niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten en kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.7. Waar verzoekster "*in meest ondergeschikte orde*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT